

La llei del Parlament marcarà un abans i un després a Catalunya

Raons per al no al matrimoni homosexual i l'adopció d'infants (i III)

L' JOSEP MIRÓ I ARDÈVOL

L'argument central i quasi únic del matrimoni homosexual és que es tracta de l'exercici del dret de dues persones que s'estimen. No és així. El matrimoni, com tots els drets, té un exercici limitat i es regeix per restriccions. El nombre –només dues persones– és un factor exclouent. Per tant *discrimina* el matrimoni poligàmic musulmà, legal a mig centenar de països amb més de 200 milions d'habitants (només Bèlgica i Holanda en el matrimoni homosexual). També està vetat a graus específics de consanguinitat per raons biològiques lligades a la descendència, així com per l'edat. Es *discrimina* l'amor en nom de la descendència. Dins la mateixa lògica, tampoc és possible que es casin dues persones del mateix sexe.

És en aquest context que cal situar el matrimoni homosexual. No hi té cabuda, però no per la tendència sexual, sinó per la naturalesa i fi del vincle matrimonial, fonamentat en la parella, la complementarietat biològica, cognitiva, psíquica i sensitiva que li permet infan-
tar i educar en les condicions que necessita l'ésser humà. L'argument de l'amor és insuficient, però no només per als homosexuals, sinó per a tothom.

Si la declaració de l'amor fos suficient, ¿per què s'ha de prohibir la poligàmia, el matrimoni amb menors (14 anys en la perillosa legislació vigent) o entre germà i germana? Per què la nostra societat rebutja el matrimoni de persones de 15 o 16 anys, legalment possible, malgrat el seu amor? No, no es pot demanar l'*excepció homosexual* i mantenir les altres. La confusió, la manca de raons que justifiquin racionalment el matrimoni homo-

sexual, és d'una dimensió indescriptible i ens destaca el veritable problema de fons, d'una gravetat mai viscuda: la incomprensió del que és el matrimoni. El resultat és una dinàmica social suïcida que està liquidant la causa generadora de la societat: la maternitat i la paternitat. Alhora, l'adopció exhaurirà fins a l'última gota el desastre social.

No es pot presentar com una cosa igual allò que és radicalment diferent i dóna sentit específic al vincle matrimonial: la complementarietat sexual. La comprensió del matrimoni i de les seves exigències està lligada a la funció única de generar filiació i educació. El matrimoni és el factor fundant de la societat. No n'hi ha cap altre! Ho fa per dues vies. Dóna fills saludables perquè és en general fèrtil, a causa de l'adequada complementarietat genotípica, i els educa per viure en la societat gràcies a la complementarietat fenotípica. Aquesta és la norma bàsica sense la qual la civilització tal com la coneixem no pot existir.

La nostra societat ja ha trivialitzat prou el matrimoni convertint-lo en un vincle de funcions cada cop més indeterminades i més deslligat (aquest punt és clau) de la responsabilitat excepcional de la maternitat i la paternitat. Es tenen pocs fills i cada vegada està més admès que no s'exerceixi la funció educativa que és responsabilitat dels pares. A més, es traspassa a altres instàncies, com ara l'escola, que ja registra els efectes demolidors d'aquell abandó de responsabilitats, mentre la crisi s'estén com una taca d'oli per tota la societat amb efectes múltiples, sobre la vida social i l'econo-

mia. El matrimoni homosexual accentuarà aquesta crisi perquè porta fins a les últimes conseqüències la desvinculació entre matrimoni i paternitat i maternitat. És la ideologia de la desvinculació duta a l'extrem: es trenca no únicament amb la història, la cultura, la tradició, el dret, la creença i el sentit nacional –que necessita de la descendència–, sinó amb la complementarietat biològica de l'home i la dona.

En aquest context, aquest mes, el Parlament de Catalunya aprovarà inexorablement la llei que permetrà adoptar a les parelles de fet homosexuals. El resultat està assegurat perquè el govern té la majoria aritmètica necessària. Serà una decisió traumàtica adoptada sense

debat social ni fonament, arbitràriament. És evident. No cal tenir raons, sinó que únicament cal la majoria. És la perversió de la democràcia. En actuar així, els partits del govern contrauran una gran responsabilitat que tindrà repercussió electoral en el futur. Per això és tan important saber si al Parlament hi ha alternativa política a aquesta forma de pensar o si, per contra, imperarà la confusió. En l'adopció, ni l'argument del pseudodret es pot al·legar, perquè l'infant n'és l'únic portador. No existeix cap dret a adoptar, sinó a ser adoptat, i l'Estat n'és garant. L'adopció és l'acció legal palliativa de la carença que el nen té de paternitat i maternitat. Ell va néixer de pare i mare i a un pare i mare ha de ser retornat. No fer-ho així és utilitzar el poder de l'Estat per cometre un acte il·legítim i la injustícia manifesta de no donar-li allò que li correspon i convertir-lo en simple instrument d'una pretesa normalització de les relacions homosexuals. I que no s'argu-

menti que també adopten persones soles perquè és excepció, normalment vinculada a raons de parentiu o molt específiques, que no poden fonamentar cap norma generalitzadora.

No hi ha dret a substituir la imatge i la funció paterna i materna per *dos pares* o *dues mares*. Això ho voldran alguns homosexuals pel seu discurs de reconeixement social, però és atemptatori contra els drets de l'infant. Tot és massa greu i escandalós. Per tant, s'equivoquen del tot aquells qui pensin que això va de tràmit: aquesta llei marcarà un abans i un després a Catalunya. El que ara s'aprovarà, per la mateixa lògica, serà derogat, i aquells qui hi voten a favor sabran de la belligerància política permanent.

Tripartit & Melinda

JORDI CABRÉ

Prometo que volia fer versar aquest article sobre la monumental lliçó de sensibilitat i d'estètica que vaig rebre veient la nova d'en Woody, *Melinda & Melinda*. Volia fugir de la rabiosa actualitat (que de tan rabiosa cada dia fa més ràbia) i convidar-los a gaudir de l'art amb majúscules, de la mà d'un gran director i guionista que ja no deixa dubtes en la qualificació de mestre. Reconeixes el bon art quan t'adones que t'has tret el barret només als tres minuts, i quan acabes la pel·lícula sense ni tan sols gosar aplaudir perquè els teus aplaudiments no figuren al guió del geni. I enmig del festival de talent, un missatge simple: la realitat és tan semblant a una comèdia com a una tragèdia.

I aleshores Zapatero va presentar cinc còpies. Mirin, al principi vaig pensar que no vindrà d'un despropòsit més, a aquestes alçades de la pel·lícula. Venim

de lluny, d'una foto al balcó de la Generalitat on els hostes que vingueren van fer caure –via fax i via *talante*– tot un primer ministre del país. Totes les escenes d'aquest any donen per una comèdia de veïnes tafaneres, de corredisses pels passadissos, de deliris estil Marx (vull dir els germans) i persecucions estil Benny Hill o Andrés Pajares. Aquest últim capítol de la saga, però, ho supera tot. El plantejament ja promet: els republicans recolzen a corre-cuita uns pressupostos a canvi de no trobar-se amb eleccions anticipades, de tal manera que Zapatero no té cap problema a lliurar a Europa el pitjor insult per a un partit inundat de filòlegs. I aquí vindria el nus de la història, que és per trencar-se de riure. El president Maragall amenaça amb jutges, tothom el recolza (incloent-hi Mas) i de sobte pateix una radical metamorfosi. El tema està, per obra de màgia, *tancat*. Lògicament ha conversat

amb la Moncloa a través de la famosa línia vermella, ja que és des d'allí des d'on realment es governa Catalunya. Però ara Bargalló interpreta el seu paper, sempre sobreactuat, i contradia la nova actitud presidencial. El cap de setmana transcorre com un parèntesi i, també per requeriments màgics del guió, tots els comunicats i totes les posicions tripartides s'apleguen en una de sola: la posició socialista. En concret, la posició del PSOE. I Bargalló parla d'un misteriós certificat que ho certifica tot, és a dir, qui mana i qui obeeix.

La versió tràgica no és recomanable per a espectadors sensibles. El plantejament és el mateix, tot i que toca més la fibra, arriba al fons, il·lustra la realitat d'una llengua amenaçada des de fa segles i agredida també pels plantejaments del blaverisme. Remet a l'època en què el socialisme batallava contra TV3 i contra la política de normalització lingüística, i posa els pèls de punta quan el conseller en cap, sumant-se a les molt honorables claudicacions, afirma que tot va bé i que mai fins ara no s'havia fet res per la llengua. Igual de trist ha estat l'eixordador silenci de tants columnistes (ni una paraula de la Isabel Clara-Simó!), que imaginem bevent promeses del nou

oasi sociorepublicà.

En l'obra hi ha una figura enigmàtica, *anacrònica* segons el seu soci (en concret Joan Ferran), que amenaçava de fer botifarra al mig de l'hemicicle del Senat. Va dir solemnement que una còpia de més era un pressupost menys. I també va parlar de Fresno. Fins i tot va escriure en aquestes mateixes pàgines que PSOE i PP són massa iguals. Esperàvem que l'amenaça del senyor Carod no fos una catxa (un *farol*), però ja ho veiem: després de xerrar amb l'home del fax i del *talante*, ja no parla de Fresno ni de còpies sinó d'una simple carta signada. Hem passat d'amenaçes judicials a cartes als Reis. I per aquesta filològica marxa enrere, els *amics* li regalen un baròmetre governamental (marca Iceta) que el desdibuixa a conveniència del veritable amo. Els espectadors restem angoixats pel clamorós segrest i no sabem si el final serà dolent, molt dolent o pessim. La comèdia ja no fa riure i la tragèdia es fa massa dolorosa. Vostè, que mira la pel·lícula, és lliure de fer-ho des de l'angle que vulgui. Tot són formes de veure Melinda. Però sobretot té dret a preguntar-se: és això el que havia pagat per veure?

• JORDI CABRÉ, ADVOCAT I ESCRITOR
JORDICABRE@JORDICABRE.NET